

την καθιερούμενη από το άρθρο 4 παρ. 5 του Συντάγματος αρχή της ισότητας στα δημόσια βάρη αναλόγως των δυνάμεων εκάστου, καθώς και την αρχή του σεβασμού της ανθρώπινης αξιοπρέπειας κατ' άρθρο 2 παρ. 1 Σ. Όμως η περικοπή των δώρων και του επιδόματος αδείας, οι οποίες έχουν νομοθετηθεί σε συνέχεια των ανωτέρω αναφερόμενων νόμων με τους οποίους περικόπηκαν οι αποδοχές των μισθωτών, επιβαρύνουν σωρευτικά την ίδια ομάδα πολιτών (μισθωτών) και ως εκ τούτου η επιβάρυνση αυτή είναι εξόφθαλμα δυσανάλογη ιδίως για όσους υπηρετούν στο δημόσιο, με αποτέλεσμα οι τελευταίοι να έχουν υποστεί σοβαρές οικονομικές απώλειες (Βλ. Ολ ΣτΕ 1972/2012 σκέψη 17 γνώμη μειοψηφίας). Επιπλέον, οι εν λόγοι ρυθμίσεις, αντίκεινται στο άρθρο 4 παρ. 5 Σ., καθόσον δεν πλήγησαν, κατ' αποτέλεσμα, στον ίδιο βαθμό τους υψηλόμισθους υπαλλήλους αφενός και τους χαμηλόμισθους υπαλλήλους αφετέρου, με αποτέλεσμα οι μεν υψηλόμισθοι να εξακολουθούν να διατηρούν ένα ικανοποιητικό και αξιοπρεπές επίπεδο διαβίωσης, οι χαμηλόμισθοι, όμως, οι οποίοι αποτελούν ένα ιδιαίτερα μεγάλο μέρος του ελληνικού πληθυσμού, οδηγούνται στην κοινωνική και οικονομική εξαθλίωση καλούμενοι να συνεισφέρουν στα δημόσια βάρη κατά προφανή αναντιστοιχία με τις δυνάμεις τους. Επίσης, συντρέχει προσβολή του άρθρου 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Ε.Σ.Δ.Α., καθόσον με τις επίμαχες ρυθμίσεις του Ν. 4093/2012 πλήγησαν γεγενημένα δικαιώματα, που αποτελούν περιουσιακά δικαιώματα εντασσόμενα στην προστασία του εδ. 1 του άρθρου 1 αυτού, δεδομένου ότι η χορήγηση και ο τρόπος υπολογισμού των περικοπτόμενων - καταργούμενων επιδομάτων (εορτών Χριστουγέννων, Πάσχα και αδείας), προβλέπονταν από τους νόμους 3205/2003 και 287/1976. Για τον λόγο αυτό η εν όλω αφαίρεσή τους, συνιστά την κατά το εδάφιο 2 του άρθρου 1 του εν λόγω Πρωτοκόλλου στέρηση της ιδιοκτησίας, η οποία δύναται μεν να χωρήσει για δημόσια ωφέλεια, αλλά πάντοτε «υπό τις προϋποθέσεις που προβλέπονται στον νόμο και έναντι έγκαιρης και δίκαιης αποζημίωσης για την απώλειά της». Ενόψει αυτού η εν όλω περικοπή αποδοχών δεν συνιστά απλό περιορισμό ιδιοκτησιακού δικαιώματος, ο οποίος δύναται να χωρήσει προς εξυπηρέτηση

δημοσίου συμφέροντος και να δικαιολογηθεί, εφόσον δεν θίγει τον πυρήνα του ιδιοκτησιακού δικαιώματος, καθόσον, εν προκειμένω, σύμφωνα με όσα ανωτέρω εκτίθενται, ελλείπει η συνδρομή των προϋποθέσεων νομίμου περιορισμού των επίμαχων ιδιοκτησιακών δικαιωμάτων στα οποία είχαν καλόπιστα προβλέψει οι θιγόμενοι, ως προς το είδος, το ύψος και τη διάρκεια των επιβαλλόμενων περικοπών, χάριν του δημοσίου συμφέροντος και ως εκ τούτου αντίκειται στο άρθρο 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου, αλλά και στη κατοχυρωμένη από το άρθρο 25 παρ. 1 εδ. δ' του Συντάγματος αρχή. Με το εν λόγω νομοθέτημα παραβιάζεται επιπλέον και το από 2 παρ. 1 του Συντάγματος και ως ειδική έκφανση της υποχρέωσης του σεβασμού της αξίας του ανθρώπου, απορρέον δικαίωμα αξιοπρεπούς διαβίωσης ή ενός ελαχίστου εισοδήματος, που σύμφωνα και με τα διαλαμβανόμενα στην προηγηθείσα νομική σκέψη αναγνωρίζεται από τη νομολογία των ελληνικών δικαστηρίων και του Ε.Δ.Δ.Α., στον βαθμό που οι ρυθμίσεις του άρθρου πρώτου του Ν. 4093/2012 δεν συναρτούν την κατάργηση των επίμαχων επιδομάτων (Χριστουγέννων, Πάσχα και αδείας, με τον προσδιορισμό ενός ελαχίστου ποσού αποδοχών, διασφαλίζοντας το ελάχιστο επίπεδο αξιοπρεπούς διαβίωσεως. Για τον ίδιο λόγο πρέπει να θεωρηθεί ότι συντρέχει ταυτόχρονα και προσβολή του δικαιώματος εργασίας κατά το άρθρο 22 παρ. 1 του Συντάγματος προσβολή και του άρθρου 4 παρ. 1 του Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Χάρτη. Η προσβολή του δικαιώματος επέρχεται ήδη σε αφηρημένο επίπεδο, καθότι στις επίμαχες ρυθμίσεις για περικοπές αποδοχών δεν προσδιορίζεται ένα ελάχιστο ποσό αποδοχών, που να εξασφαλίζει ένα αξιοπρεπές επίπεδο διαβίωσης, το οποίο να εξαιρείται των περικοπών.

III. Σύμφωνα με το άρθρο 140 παρ. 3 ν. 4270/2014 και πριν την έναρξη ισχύος αυτού κατά το άρθρο 90 παρ. 3 του Ν. 2362/1995 "περί Δημοσίου Λογιστικού και ελέγχου δαπανών του Κράτους" : Η απαίτηση οποιουδήποτε των με σχέση δημοσίου ή ιδιωτικού δικαίου υπαλλήλων του Δημοσίου, πολιτικών ή στρατιωτικών, κατ' αυτού, που αφορά σε αποδοχές ή άλλες κάθε φύσεως απολαβές αυτών ή αποζημιώσεις, έστω και αν βασίζεται

σε παρανομία των οργάνων του Δημοσίου ή στις περί αδικαιολογήτου πλουτισμού διατάξεις παραγράφεται μετά την παρέλευση διετίας από τη γένεσή της». Κατά το άρθρο 141 ν. 4270/2014 και πριν την έναρξη ισχύος αυτού, του άρθρου 91 εδ. α' του ν. 2362/1995: «Η παραγραφή οποιασδήποτε απαίτησης κατά του Δημοσίου αρχίζει από το τέλος του οικονομικού έτους μέσα στο οποίο γεννήθηκε και είναι δυνατή η δικαστική της επιδίωξη, με την επιφύλαξη κάθε άλλης ειδικής διάταξης του νόμου αυτού...». Από τον συνδυασμό των διατάξεων αυτών σαφώς προκύπτει ότι με την πρώτη ρυθμίζεται ειδικώς το θέμα του χρόνου της παραγραφής των αξιώσεων των επί σχέσει δημοσίου ή ιδιωτικού δικαίου υπαλλήλων του Δημοσίου πολιτικών ή στρατιωτικών, κατ' αυτού, που αφορούν σε αποδοχές ή άλλες κάθε φύσεως απολαβές αυτών ή αποζημιώσεις, έστω και αν βασίζονται σε παρανομία των οργάνων του Δημοσίου ή στις περί αδικαιολογήτου πλουτισμού διατάξεις και ορίζεται ως χρονικό σημείο ενάρξεως της παραγραφής αυτής η γένεση της κάθε αντίστοιχης αξιώσεως. Η διάταξη του άρθρου 140 παρ. 3 και πριν την έναρξη ισχύος αυτής του άρθρου 90 παρ. 3 του Ν. 2362/1995, είναι ειδική σε σχέση με τη διάταξη του άρθρου 141 ν. 4270/2014 και πριν την έναρξη ισχύος αυτού, του άρθρου 91 εδ. α' του ν. 2362/1995 αντίστοιχα, με την οποία ρυθμίζεται γενικώς το θέμα της έναρξης του χρόνου παραγραφής οποιασδήποτε αξιώσης κατά του δημοσίου από το τέλος του οικονομικού έτους μέσα στο οποίο γεννήθηκε και ήταν δυνατή η δικαστική επιδίωξη αυτής. Αυτό συνάγεται σαφώς από τη ρητή επιφύλαξη, που διατυπώνεται στο άρθρο 141 ν. 4270/2014 -και πριν την έναρξη ισχύος αυτού, στο άρθρο 91 εδ. α' ν. 2362/1995- ως προς την ισχύ άλλων ειδικών διατάξεων, όπως αυτή του άρθρου 140 παρ. 3 ν. 4270/2014 και 90 παρ. 3 ν. 2362/1995 αντίστοιχα, η οποία, κατά συνέπεια, κατισχύει της γενικής διάταξης (ΑΠ 182/2014, ΑΕΔ 32/2008, ΟΛΑΠ 29/2006, ΑΠ 372/2010). Περαιτέρω, με τη διάταξη του άρθρου 143 περ. α ν. 4270/2014 και πριν την έναρξη ισχύος αυτής κατά το άρθρο 93 περ. α του ν. 2362/1995, η οποία κατά περιεχόμενο είναι εν μέρει παρόμοια με εκείνη του άρθρου 261 του ΑΚ, ορίζεται ότι η παραγραφή των χρηματικών απαιτήσεων κατά του Δημοσίου

διακόπτεται με την υποβολή της υποθέσεως στο δικαστήριο ή σε διαιτητές, οπότε η παραγραφή αρχίζει εκ νέου από τη τελευταία διαδικαστική πράξη των διαδίκων, του δικαστηρίου ή των διαιτητών, ενώ με τη διάταξη του ως άνω άρθρου 143 περ. Β του ν. 4270/2014 και πριν την έναρξη ισχύος αυτής, του άρθρου 93 περ. Β ν. 2362/1995 αντίστοιχα, ορίζεται ότι η παραγραφή των ανωτέρω απαιτήσεων διακόπτεται επίσης με την υποβολή στην αρμόδια δημόσια αρχή αιτήσεως για τη πληρωμή της απαιτήσεως, οπότε η παραγραφή αρχίζει εκ νέου από τη χρονολογία που φέρει η έγγραφη απάντηση του Διατάκτη ή της αρμοδίας για τη πληρωμή της απαιτήσεως αρχής, αν δε η αρμόδια δημόσια αρχή δεν απαντήσει, η παραγραφή αρχίζει μετά τη πάροδο έξι μηνών από τη χρονολογία υποβολής της αιτήσεως. Με βάση τη τελευταία αυτή διάταξη, η ως άνω διετής παραγραφή μπορεί να διακοπεί και σε χρόνο προγενέστερο της άσκησης της αγωγής, με την υποβολή αίτησης προς την αρμοδία αρχή για πληρωμή της ιδίας με την αγωγή κατά περιεχόμενο και αίτημα απαίτησης (ΑΠ 879/2017, ΑΠ 187/2009 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Επιπλέον η παραγραφή απαιτήσεων κατά του Δημοσίου ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ) Επιπλέον η παραγραφή απαιτήσεων κατά του Δημοσίου ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Η θεσπιζόμενη με τις προαναφερθείσες διατάξεις βραχυπρόθεσμη παραγραφή, ο χρόνος της οποίας είναι μικρότερος από εκείνον των παρομοίων αξιώσεων του άρθρου 250 αριθμ. 6 και 17 του ΑΚ, είναι συνταγματικώς επιτρεπτή και δεν αντίκειται στην κατά το άρθρο 4 παρ. 1 του Συντάγματος αρχή της ισότητας, αφού η διαφορετική ρύθμιση δικαιολογείται από την ανάγκη ταχείας εκκαθάρισης των ως άνω αξιώσεων και των σχετικών υποχρεώσεων του Δημοσίου (βλ. ΑΕΔ 1/2012), ούτε και στη διάταξη του άρθρου 20 παρ. 1 του Συντάγματος (για το δικαίωμα ακρόασης από τα δικαστήρια). Εξάλλου, η θέσπιση διαφορετικού χρόνου παραγραφής, κατά κατηγορία αξιώσεων ή δικαιούχων και υπόχρεων, δεν προσκρούει στο άρθρο 6 παρ. 1 α' της Ε.Σ.Δ.Α. (που εξασφαλίζει σε κάθε πρόσωπο να δικάζεται η υπόθεσή του δίκαια και αμερόληπτα ούτε αντίκειται στις διατάξεις του άρθρου 1 του Πρώτου

Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Ε.Σ.Δ..Α. (που επιβάλλουν το σεβασμό της περιουσίας του προσώπου), αφού οι διατάξεις αυτές παρεμποδίζουν τον νομοθέτη να καταργεί και ενοχικά ακόμη δικαιώματα (ενδεχομένως και με τη μέθοδο της αναδρομικής παραγραφής) και όχι να θεσπίζει κανόνες που καθορίζουν διαφορετικό, κατά περίπτωση, χρόνο παραγραφής των αξιώσεων που θα γεννηθούν μετά την ισχύ τους (Βλ. ΑΕΔ 9/2009, ΟΛΑΠ 38/2005, 22/2005, 31/2007). Εξάλλου, η ανωτέρω διετής παραγραφή δεν αντίκειται ούτε στις διατάξεις των άρθρων 2 παρ. 3 α' (περί πρόσφορης προσφυγής του ατόμου επί παραβιάσεως των δικαιωμάτων του), 5 παρ. 1, (περί καταργήσεως δικαιωμάτων προσώπου ή περιορισμών τους), 22 παρ. 1, 26 (περί της ισότητας των προσώπων ενώπιον του νόμου και απαγόρευσης διακρίσεων), 14 παρ. 1 (περί δικαιώματος του προσώπου για δίκαιη δίκη) του με το Ν. 2462/1997 κυρωθέντος και έχοντος υπερνομοθετικής ισχύος, κατά το άρθρο 28 παρ. 1 του Συντάγματος, Διεθνούς Συμφώνου για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα (Βλ. ΟΛΑΠ 4/2015, ΤρΝομΠλ Νόμος). Αποτελείται από την επίδοση της αγωγής (Βλ. ΑΕΔ 25/2012, ΤρΝομΠλ Νόμος, ΑΠ 634/2013, ΑΠ 1917/2007, ΜΠρλαμ 17/2016, ΤρΝομΠλ Νόμος), ο νόμιμος και ο της υπερημερίας τόκος πάσης του δημοσίου οφειλής ανέρχεται σε 6% η ετησίως, εκτός αν ορίζεται διαφορετικά στη σύμβαση ή σε ειδικό νόμο και αρχίζει από την επίδοση της αγωγής (Βλ. ΑΕΔ 25/2012, ΤρΝομΠλ Νόμος, ΣτΕ 558/2015, ΤρΝομΠλ Νόμος, ΣτΕ 3125/2015, ΤρΝομΠλ Νόμος, ΣτΕ 558/2015, ΤρΝομΠλ Νόμος). Η ρύθμιση αυτή, θεσπισθείσα για λόγους δημόσιου συμφέροντος, συνδεόμενους με την εκπλήρωση των σκοπών του Δημοσίου δεν αντιβαίνει στις διατάξεις του ισχύοντος Συντάγματος, στο άρθρο 6 παρ. 1 της Διεθνούς Συμβάσεως της Ρώμης της 4ης.11.1950, που κυρώθηκε με το ΝΔ 53/1974 και στις διατάξεις του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της ίδιας Σύμβασης (πρβλ. ΑΠ 157/2011, ΑΠ 363/2006, ΕΛΛΔ/νη 2006.412, ΑΠ 501/1997, ΕΛΛΔ/νη 1998.130). Από τη διάταξη αυτή, σε συνδυασμό με τις διατάξεις των άρθρων 340, 341 και 346 του ΑΚ

3845/2010, τα εν λόγω επιδόματα περικόπηκαν περαιτέρω και καθορίσθηκαν στα ποσά των 500, 250 και 250 ευρώ αντίστοιχα, με αναδρομική ισχύ από 01.06.2010, ότι με το άρθρο 16 του Ν. 4024/2011 (ενιαίο μισθολόγιο) επανακαθορίσθηκαν στα ίδια ποσά με ισχύ από 01.11.2011 και ότι με την εποπαραγραφ. Ε.1 «ΜΙΣΘΟΛΟΓΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΤΟΜΕΑ» (περ.
1) του άρθρου πρώτου του Ν. 4093/2012 «Έγκριση Μεσοπρόθεσμου Πλαισίου Δημοσιονομικής Στρατηγικής 2013-2016 - Επείγοντα Μέτρα Εφαρμογής του Ν. 4046/2012 και του Μεσοπρόθεσμου Πλαισίου Δημοσιονομικής Στρατηγικής 2013-2016» επήλθε ολοσχερή κατάργησή τους από 01.01.2013. Ότι η διάταξη με την οποία καταργήθηκαν τα ανωτέρω επιδόματα ως αντικείμενη στα άρθρα 2 παρ. 1, 4 παρ. 1 και 5, 5 παρ. 1, 25 παρ. 1 του Συντάγματος, είναι παράνομη κι αντισυνταγματική, διότι στην αιτιολογική έκθεση του Ν. 4093/2012 ουδεμία αιτιολογία αναφέρεται που να δικαιολογεί την σκοπιμότητα της εν λόγω καταργήσεως, όπως εκ του Συντάγματος ρητά απαιτείται. Ότι περαιτέρω με την εν λόγω κατάργηση παραβιάζεται το άρθρο 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ περί προστασίας των περιουσιακής φύσεως δικαιωμάτων στην έννοια των οποίων υπάγονται οι πάσης φύσεως μισθολογικές αμοιβές, η οποία (Σύμβαση) έχει κυρωθεί με το Ν.Δ. 53/1974 και έχει υπερνομοθετική ισχύ. Με βάση το ιστορικό αυτό, οι 2^{ος}, 5^{ος}, 6^η, 7^η, 10^η, 11^η, 12^η, 15^η, 19^η, 20^η, 23^η, 24^η, 25^η, 29^{ος}, 30^η, 32^η, 33^η, 34^η, 35^η, 37^η, 39^η, 40^η, 41^η, 42^η, 43^η, 44^η, 45^η, 46^η, 47^η, 48^η, 49^η, 50^η, 51^η, 53^η, 55^η, 56^η, 57^η, 58^η, 59^η, 60^η, 61^η, 62^η, 63^η, 64^η, 65^η, 66^η, 67^{ος}, 68^η, 69^η, 70^η, 71^η, 73^η, 74^η, 76^η, 77^η, 78^η, 79^η, 80^η, 81^η, 84^η, 85^η, 86^η, 87^{ος}, 88^η, 90^η, 93^η, 94^η, 97^η, 98^η, 99^η, 101^η, 102^η και 103^η των εναγόντων ζητούν να υποχρεωθεί το εναγόμενο, με απόφαση προσωρινά εκτελεστή, να καταβάλει στον κάθε ένα εξ αυτών το συνολικό ποσό των δύο χιλιάδων πεντακοσίων (2.500) ευρώ, ήτοι 750 ευρώ για επίδομα εορτών Πάσχα για τα έτη 2016, 2017 και 2018 (250 X 3), 750 ευρώ για επίδομα αδείας για τα έτη 2016, 2017 και 2018 (250 X 3) και 1.000 ευρώ για επίδομα εορτών Χριστουγέννων για τα έτη 2016 και 2017 (500 X 2), οι 107^η, 108^η, 109^η, 110^{ος}, 111^η, 112^η, 114^η και 116^η των εναγόντων ζητούν να υποχρεωθεί το εναγόμενο, με απόφαση προσωρινά

εκτελεστή, να καταβάλει στον κάθε ένα εξ αυτών το συνολικό ποσό των δύο χιλιάδων διακοσίων είκοσι εννέα (2.229) ευρώ, ήτοι 625 ευρώ για επίδομα εορτών Πάσχα για τα έτη 2016 (αναλογία), 2017 και 2018 ($125 + 250 \times 2$), 604 ευρώ για επίδομα αδείας για τα έτη 2016 (αναλογία), 2017 και 2018 ($104 + 250 \times 2$) και 1.000 ευρώ για επίδομα εορτών Χριστουγέννων για τα έτη 2016 και 2017 (500×2) και η 125^η των εναγόντων ζητά να υποχρεωθεί το εναγόμενο, με απόφαση προσωρινά εκτελεστή, να καταβάλει σε αυτή το συνολικό ποσό των χιλίων (1.000) ευρώ, ήτοι 250 ευρώ για επίδομα εορτών Πάσχα για το έτος 2016 (250×1), 250 ευρώ για επίδομα αδείας για το έτος 2016 (250×1) και 500 ευρώ για επίδομα εορτών Χριστουγέννων για το έτος 2016 (500×1). Όλοι οι ενάγοντες ζητούν να τους καταβάλει το εναγόμενο τα παραπάνω ποσά νομιμοτόκων από τη δήλη ημέρα που εκάστη από τις ανωτέρω παροχές έγινε απαιτητή, άλλως από την επίδοση της αγωγής μέχρι την πλήρη εξόφληση και να καταδικαστεί το εναγόμενο στη δικαστική τους δαπάνη.

Με αυτό το περιεχόμενο και αιτήματα η αγωγή παραδεκτά εισάγεται για να συζητηθεί ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου, το οποίο έχει δικαιοδοσία για να δικάσει την υπόθεση (άρθρα 1, 2, 4 Κ.Πολ.Δ), αφού αφορά σε σχέση εξαρτημένης εργασίας ιδιωτικού δικαίου, πρόκειται δηλαδή για ιδιωτική διαφορά, η οποία υπάγεται στη δικαιοδοσία των πολιτικών δικαστηρίων (βλ. ΟΛΑΠ 7/2001, ΕλλΔ/νη 42.381, ΟΛΑΠ 1143/1983, ΝοΒ 32.673, ΑΠ 873/2002, Δ/νη 44.121, Εφλαρ 47/2002, Δ/νη 44.1408). Αρμόδια δε εισάγεται προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου (άρθρα 7, 9, 14 παρ. 1 περ. α και 25 παρ. 2 του ΚΠολΔ), κατά την προκείμενη ειδική διαδικασία των περιουσιακών διαφορών των άρθρων 614 επ ΚΠολΔ στις οποίες υπάγονται και οι εργατικές διαφορές. Περαιτέρω, η αγωγή είναι αρκούντως ορισμένη και νόμιμη, στηριζόμενη στις προδιαληφθείσες στη μείζονα σκέψη (υπό στοιχείο I και II) της παρούσας απόφασης διατάξεις και σ' αυτές των άρθρων 340, 345, 346, 361, 648, 653 του ΑΚ, 74, 907, 908 και 176 του ΚΠολΔ, εκτός από το αίτημα περί καταβολής τόκων από τη δήλη ημέρα που εκάστη από τις ένδικες παροχές έγινε απαιτητή, που είναι απορριπτέο ως μη νόμιμο, καθώς

επί χρηματικής οφειλής του Δημοσίου, π έναρξη υπολογισμού του νόμιμου τόκου και του τόκου υπερημερίας αρχίζει από την επίδοση της αγωγής, σύμφωνα με τα διαλαμβανόμενα στη μείζονα σκέψη (υπό στοιχείο III) της παρούσας απόφασης. Όσον αφορά το παρεπόμενο αίτημα περί κηρύξεως της εκδοθησόμενης απόφασης προσωρινά εκτελεστής, είναι νόμιμο, στηριζόμενο στις διατάξεις των άρθρων 907, 908 ΚΠολΔ, διότι η διάταξη του άρθρου 8 ν. 2097/1952 που απαγορεύει την αναγκαστική εκτέλεση για την ικανοποίηση χρηματικών απαιτήσεων κατά του Δημοσίου, η ισχύς της οποίας (διάταξης) είχε επεκταθεί και στους Ο.Τ.Α. με το άρθρο 3 ν.δ. 31/1968, καθώς και η διάταξη του άρθρου 909 παρ. 1 ΚΠολΔ που απαγορεύει την προσωρινή εκτέλεση κατά του Δημοσίου, των Δήμων και των Κοινοτήτων, κατά την άποψη που υιοθετεί το Δικαστήριο τούτο, θεωρούνται καταργημένες, ως άποψη που υιοθετεί το Δικαστήριο τούτο, θεωρούνται καταργημένες, ως ευρισκόμενες σε αντίθεση με τις αρχές του κράτους δικαίου και της παροχής πλήρους, έγκαιρης και αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, που θεμελιώνονται στις διατάξεις των άρθρων 20 παρ. 1, 94 απρ. 4, 95 παρ. 5 Συντ., 6 παρ. 1 Ε.Σ.Δ.Α., 1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της, 2 παρ. 3 και 14 παρ. 1 του Διεθνούς Συμφώνου για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα (βλ. ΟΛΑΠ 17/2002 ΕΛΛΔΝΗ 2002.1009, 21/2001 ΕΛΛΔΝΗ 2002.83, Πρακτικά 7ης Γεν. Συνεδρίασης της ΟΛΕΛΣ της 19-3-2003 ΕΔΚΑ 2003.606, Πρακτικά της 6ης Γεν. Συνεδρίασης της ΟΛΕΛΣ της 12-3-2003, ΕΔΚΑ 2003.674, Πρακτικά Χ. Διαδικαστικά ζητήματα από την επίσπευση αναγκαστικής εκτελέσεως κατά του Ελληνικού Δημοσίου, Δ 2004.773-774, Χρυσόγονο Κ, Η αναγκαστική εκτέλεση κατά του Δημοσίου ή άλλου ν.π.δ.δ. υπό την ισχύ του άρθρου 94 παρ. 4 Συντ., ΝοΒ 2003.15-16). Πρέπει, συνεπώς, η υπό κρίση αγωγή, κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη, να ερευνηθεί περαιτέρω κατ' ουσίαν.

Το εναγόμενο, με προφορική δήλωση της πληρεξουσίας δικηγόρου του που καταχωρήθηκε στα ταυτάριθμα με την παρούσα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης και με τις εμπρόθεσμα κατατεθειμένες προτάσεις του, αρνήθηκε την αγωγή ως νόμω αιβάσιμη και ζήτησε την απόρριψή της.

Από όλα τα έγγραφα που οι διάδικοι επικαλούνται και προσκομίζουν νόμιμα, τα οποία το Δικαστήριο λαμβάνει υπόψη του, είτε προς άμεση απόδειξη είτε προς έμμεση απόδειξη για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, για μερικά από τα οποία γίνεται ειδική αναφορά παρακάτω, χωρίς όμως να παραληφθεί κανένα για την ουσιαστική διάγνωση της παρούσας διαφοράς και από τα διδάγματα της κοινής πείρας που λαμβάνονται υπόψη αυτεπαγγέλτως από το Δικαστήριο (αρ. 336 παρ. 4 ΚΠοΔΔ) αποδεικνύονται τα ακόλουθα πραγματικά γεγονότα: Οι 2^{ος}, 5^{ος}, 6^η, 7^η, 10^η, 11^η, 12^η, 15^η, 19^η, 20^η, 23^η, 24^η, 25^η, 29^{ος}, 30^η, 32^η, 33^η, 34^η, 35^η, 37^η, 39^η, 40^η, 41^η, 42^η, 43^η, 44^η, 45^η, 46^η, 47^η, 48^η, 49^η, 50^η, 51^η, 53^η, 55^η, 56^η, 57^η, 58^η, 59^η, 60^η, 61^η, 62^η, 63^η, 64^η, 65^η, 66^η, 67^{ος}, 68^η, 69^η, 70^η, 71^η, 73^η, 74^η, 76^η, 77^η, 78^η, 79^η, 80^η, 81^η, 84^η, 85^η, 86^η, 87^{ος}, 88^η, 90^η, 93^η, 94^η, 97^η, 98^η, 99^η, 101^η, 102^η, 103^η, 107^η, 108^η, 109^η, 110^{ος}, 111^η, 112^η, 114^η και 116^η των εναγόντων τυχάνουν υπάλληλοι του εναγομένου εργαζόμενοι σε αυτό με σύμβαση εξαρτημένης εργασίας ιδιωτικού δικαίου, με ημεροχρονολογία πρόσληψης το έτος 2007, 2008, 2010, 2011, 2011, 2011, 2012, 2007, 2012, 2007, 2015, 2010, 2007, 2010, 2012, 2015, 2002, 2010, 1999, 2015, 2010, 2000, 2009, 2011, 2013, 2010, 2002, 2012, 2009, 2013, 2015, 2012, 2011, 2012, 2014, 2015, 2000, 2015, 2012, 2014, 2014, 2014, 2011, 2012, 2009, 2011, 2012, 2011, 2011, 2015, 2014, 2002, 2002, 2011, 2011, 2010, 2015, 2011, 2012, 2001, 2011, 2007, 2015, 1999, 2007, 2001, 2007, 2007, 2012, 2009, 2010, την 02.02.2016, την 02.02.2016, την 01.02.2016, την 01.02.2016, την 01.02.2016 την 01.02.2016, την 01.02.2016 και την 01.02.2016 αντίστοιχα, ενώ η 125^η των εναγόντων ήταν στο παρελθόν υπάλληλος του εναγομένου, συνδεόμενη με αυτό με σύμβαση εξαρτημένης εργασίας ιδιωτικού δικαίου, προσληφθείσα το έτος 2010 και απεχώρησε από την εργασία της την 16.02.2017 (βλ. την υπ' αρ. πρωτ. 4039/12-10-2020 Βεβαίωση του εναγομένου). Οι ανωτέρω υπάγονται στο ενιαίο μισθολογικό πλαίσιο που διέπει τον ευρύτερο τομέα του Δημοσίου, τους Ο.Τ.Α. και τα ΝΠΔΔ, όπως αυτό ρυθμίζεται με το ν. 4024/2011, οι δε πάσης φύσεως μηνιαίες αποδοχές τους, συμπεριλαμβανομένων των επιδομάτων, ήταν κάτω

των 3.000 ευρώ σε δωδεκάμηνη βάση. Κατ' εφαρμογή της διάταξης της υποπαραγραφ. Γ.1 «ΜΙΣΘΟΛΟΓΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΤΟΜΕΑ» (περ. 1) του άρθρου πρώτου του Ν. 4093/2012 «Έγκριση Μεσοπρόθεσμου Πλαισίου Δημοσιονομικής Στρατηγικής 2013-2016 - Επείγοντα Μέτρα Εφαρμογής του Ν. 4046/2012 και του Μεσοπρόθεσμου Πλαισίου Δημοσιονομικής Στρατηγικής 2013-2016», καταργήθηκαν τα επιδόματα εορτών Χριστουγέννων, Πάσχα και αδείας που λάμβαναν. Εντούτοις, σύμφωνα με τα όσα αναλυτικά αναπτύχθηκαν στη μείζονα σκέψη (υπό στοιχεία I και II) της παρούσας, η ανωτέρω διάταξη τυγχάνει ανεφάρμοστη ως αντικείμενη στο Σύνταγμα και στις έχουσες υπερνομοθετική ισχύ διατάξεις των διεθνών συνθηκών, καθόσον στερεί από τους ενάγοντες το δικαιούμενο, ικανοποιητικό και αξιοπρεπές επίπεδο διαβίωσης χαμηλόμισθων ελλήνων μισθωτών. Σημειωτέον ότι η κρίση του Δικαστηρίου αυτού για την αντισυνταγματικότητα της παραπάνω διάταξης την οποία κλήθηκε να εφαρμόσει στην ένδικη αγωγή δε δεσμεύεται από τυχόν αντίθετες με αυτήν αποφάσεις, καθώς στα πλαίσια του διάχυτου και αυτεπάγγελτου ελέγχου της συνταγματικότητας κάθε διάταξης (ουσιαστικού και τυπικού) νόμου που καλείται να εφαρμόσει ο Δικαστής η κρίση του περιορίζεται μόνο στη συγκεκριμένη περίπτωση και δεν έχει ισχύ έναντι όλων. Μόνη εξαίρεση στο διάχυτο έλεγχο της συνταγματικότητας αποτελεί η κρίση του ΑΕΔ, η οποία είναι δεσμευτική για όλα τα Δικαστήρια, πλην όμως μέχρι σήμερα το ως άνω Δικαστήριο δεν έχει αποφανθεί για τη συνταγματικότητα ή μη της διάταξης της περίπτωσης 1 της υποπαραγράφου Γ.1 της παραγράφου Γ του άρθρου πρώτου του ν. 4093/2012, με την οποία καταργήθηκαν από 1.1.2013 τα επιδόματα εορτών Χριστουγέννων και Πάσχα και αδείας για λειτουργούς και υπαλλήλους του Δημοσίου και του ευρύτερου Τομέα, επομένως είναι επιτρεπτός ο παρεμπίτων έλεγχος αυτής (Μπρθεσ 42/2019). Ως εκ τούτου, οι ενάγοντες δικαιούνται, καταρχήν, να λάβουν τα αιτούμενα επιδόματα εορτών και αδείας, κατ' άμεση εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 16 του Ν. 4024/2011 που ίσχυε πριν τη θέσπιση της ως άνω, κριθείσας ως αντισυνταγματικής, διάταξης. Ωστόσο, η αξίωση καταβολής των επιδομάτων

αδείας και δώρου Πάσχα του έτους 2016 των εναγόντων υπέπεσε στη διετή παραγραφή του Ν. 4270/2014 που λαμβάνεται υπόψη από το Δικαστήριο και αυτεπαγγέλτως (βλ. υπό στοιχείο III μείζονα σκέψη), δεδομένου ότι ο χρόνος παραγραφής εκάστης εκ των ανωτέρω αξιώσεων άρχισε από τη γένεση αυτών. Ειδικότερα, η αξίωση καταβολής του επιδόματος εορτών Πάσχα 2016 των εναγόντων, γεννηθείσα 10 μέρες πριν το Πάσχα που ήταν 1.5.2016, ήτοι την 21-04-2016, παραγράφηκε την 21-04-2018, η αξίωση καταβολής επιδόματος αδείας έτους 2016 των εναγόντων, γεννηθείσα την 1-7-2016, παραγράφηκε την 1-7-2018, η δε άσκηση της κρινόμενης αγωγής, κατ' άρθρο 215 ΚΠολΔ έλαβε χώρα την 06.07.2018 με την επίδοση του δικογράφου της στο εναγόμενο (βλ. την υπ' αριθμ. 372Η/06-07-2018 έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή του Εφετείου Αθηνών με έδρα το Πρωτοδικείο Αθηνών Γεώργιου Ρίζου), όταν δηλαδή ήδη από τις 21.04.2018 και 1-7-2018 αντίστοιχα, ήταν παραγεγγραμμένη η ως άνω αξίωση τους, ώστε να προταθεί παραδεκτώς και νομίμως από τους ενάγοντες διακοπτικό χωρίς να προταθεί παραδεκτώς και νομίμως από τους ενάγοντες διακοπτικό της παραγραφής γεγονός.

Κατόπιν τούτου, η υπό κρίση αγωγή πρέπει να γίνει μερικά δεκτή από άποψη ουσιαστικής βασιμότητας και να υποχρεωθεί το εναγόμενο να καταβάλει σε καθένα από τους 2^ο, 5^ο, 6^η, 7^η, 10^η, 11^η, 12^η, 15^η, 19^η, 20^η, 23^η, 24^η, 25^η, 29^ο, 30^η, 32^η, 33^η, 34^η, 35^η, 37^η, 39^η, 40^η, 41^η, 42^η, 43^η, 44^η, 45^η, 46^η, 47^η, 48^η, 49^η, 50^η, 51^η, 53^η, 55^η, 56^η, 57^η, 58^η, 59^η, 60^η, 61^η, 62^η, 63^η, 64^η, 65^η, 66^η, 67^ο, 68^η, 69^η, 70^η, 71^η, 73^η, 74^η, 76^η, 77^η, 78^η, 79^η, 80^η, 81^η, 84^η, 85^η, 86^η, 87^ο, 88^η, 90^η, 93^η, 94^η, 97^η, 98^η, 99^η, 101^η, 102^η, 103^η, 107^η, 108^η, 109^η, 110^ο, 111^η, 112^η, 114^η και 116^η των εναγόντων το ποσό των δύο χιλιάδων (2.000) ευρώ, ήτοι 500 ευρώ για επίδομα εορτών Πάσχα για τα έτη 2017 και 2018 (250 X 2), 500 ευρώ για επίδομα αδείας για τα έτη 2017 και 2018 (250 X 2) και 1.000 ευρώ για επίδομα εορτών Χριστουγέννων για τα έτη 2016 και 2017 (500 X 2), με τον νόμιμο τόκο (6% ετησίως) από την επομένη της επίδοσης της αγωγής και μέχρι την πλήρη εξόφληση και στην 125^η των εναγόντων το συνολικό ποσό των πεντακοσίων (500) ευρώ για επίδομα εορτών Χριστουγέννων για το έτος 2016, με τον νόμιμο τόκο (6% ετησίως)

από την επομένη της επίδοσης της αγωγής και μέχρι την πλήρη εξόφληση. Ως προς το αίτημα περί κηρύξεως της απόφασης προσωρινά εκτελεστής, το Δικαστήριο κρίνει ότι δεν συντρέχουν εξαιρετικοί λόγοι που επιβάλλουν την προσωρινή εκτελεστότητα της παρούσας ούτε ότι η καθυστέρηση στην εκτέλεση θα προκαλέσει σημαντική ζημία στους ενάγοντες και για τον λόγο αυτό δεν κάνει δεκτό το σχετικό αίτημα. Η δικαστική δαπάνη πρέπει να συμψηφιστεί μεταξύ των διαδίκων, όπως προβλέπεται στο άρθρο 179 Κ.Πολ.Δ και ορίζεται στο διατακτικό της παρούσας καθόσον η ερμηνεία των διατάξεων που εφαρμόστηκαν ήταν ιδιαιτέρως δυσχερής.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΘΕΩΡΕΙ ότι η αγωγή δεν ασκήθηκε και ότι η δίκη καταργείται ως προς τους 1^η, 3^η, 4^η, 8^η, 9^η, 13^η, 14^η, 16^η, 17^η, 18^η, 21^η, 22^η, 26^η, 27^ο, 28^η, 31^η, 36^η, 38^η, 52^η, 54^η, 72^η, 75^η, 82^η, 83^η, 89^η, 91^η, 92^η, 95^ο, 96^η, 100^η, 104^η, 105^η, 106^η, 113^η, 115^η, 117^ο, 118^η, 119^η, 120^η, 121^η, 122^η, 123^η και 124^ο των εναγόντων.

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ό,τι κρίθηκε απορριπτέο.

ΔΕΧΕΤΑΙ εν μέρει την αγωγή.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ το εναγόμενο να καταβάλει σε καθένα από τους 2^ο, 5^ο, 6^η, 7^η, 10^η, 11^η, 12^η, 15^η, 19^η, 20^η, 23^η, 24^η, 25^η, 29^ο, 30^η, 32^η, 33^η, 34^η, 35^η, 37^η, 39^η, 40^η, 41^η, 42^η, 43^η, 44^η, 45^η, 46^η, 47^η, 48^η, 49^η, 50^η, 51^η, 53^η, 55^η, 56^η, 57^η, 58^η, 59^η, 60^η, 61^η, 62^η, 63^η, 64^η, 65^η, 66^η, 67^ο, 68^η, 69^η, 70^η, 71^η, 73^η, 74^η, 76^η, 77^η, 78^η, 79^η, 80^η, 81^η, 84^η, 85^η, 86^η, 87^ο, 88^η, 90^η, 93^η, 94^η, 97^η, 98^η, 99^η, 101^η, 102^η, 103^η, 107^η, 108^η, 109^η, 110^ο, 111^η, 112^η, 114^η και 116^η των εναγόντων το συνολικό χρηματικό ποσό των δύο χιλιάδων (2.000) ευρώ, με τον νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της αγωγής, μέχρι την πλήρη εξόφληση.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ το εναγόμενο να καταβάλει στην 125^η των εναγόντων το συνολικό χρηματικό ποσό των πεντακοσίων (500) ευρώ, με τον νόμιμο τόκο από την επομένη της επίδοσης της αγωγής μέχρι την πλήρη εξόφληση.

ΣΥΜΨΗΦΙΖΕΙ τα δικαστικά έξοδα μεταξύ των διαδίκων.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στο Χαλάνδρι την 9 η Μαΐου 2022 χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρων τους.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ